

lidet ønskeligt, at der om Danmarks Straffevæsen, som i øvrigt — og med Rette mener jeg — har en ikke saa ringe Anseelse i Udlandet, skulde blive fældet en saadan Dom, og jeg vilde ønske, at man ikke vilde føle sig fristet til at slaa ind paa en saadan Vej. Men hertil kommer saa en anden Grund. Jeg antager, at de fleste Dommere hos os nu have ganske den samme Opfattelse med Hensyn til Brygglestraffen, som er den almindelige overalt i den civiliserede Verden, og at man derfor ved at optage en saadan Bestemmelse i Loven ikke vilde naa det tilfattede Maal, medmindre man kunde stille Brygglestraffen som den eneste, der kunde anvendes, som obligatorisk, men ikke naar man stiller den op som fakultativ ved Siden af andre, som Domstolene kunne vælge imellem. Thi Dommjerne vilde efter min Overbevisning nu til Dags aldrig vælge Brygglestraffen, men vælge de andre Straffe, som ere stillede ved Siden af, og selv om man tænkte paa at opstille Brygglestraffen som obligatorisk, vilde Dommjerne dog kunne slippe fra at anvende den, naar det ikke stemte med deres Overbevisning, fordi man ikke kunde betegne de Personer, paa hvem Brygglestraffen skulde anvendes, med Udtryk, som ikke involverede et Støn fra Dommernes Side, det Støn, som ligger i, om der „fra den angrebnes Side foreligger noget Forhold, som kunde give rimelig Anledning til den indvovede Bødd.“ Det vil altid være muligt for en Dommer at sige: Jeg finder, at Omstændighederne ikke ere af den Bestaafenhed, at der er Anledning til at anvende Brygglestraffen. Man vil altsaa ikke naa det, man ønsker, medmindre man vil betegne Personen efter Omstændighederne ved ydre Kendemærker som Bændens Form, Klædens eller Drets Form, Tatovering eller deslige, som vi vel aldrig kunne vente at komme ind paa; og de Forsættere, der have taget Ordet derfor, have ogsaa opgivet Haabet om nogen Sinde at faa en Lovgivning med saadant Indhold. Men endelig er der en tredje Grund, og det er den væsentligste til, at jeg mener, at Brygglestraffen ikke bør indføres paa dette Omraade, og det er den, at Brygglestraffen ganske vist meget vel kan anerkendes for et fortræffeligt Tvangsmiddel og ganske vist efter Omstændighederne som et brugbart Straffemiddel, men det staar

dog som Straffemiddel paa det laveste Trin, det vil sige paa et saa lavt Trin, at man kun bør gribe til dette Straffemiddel, naar alt andet svigter, naar andre Straffemidler, som ere bedre, vise sig at være uden Nytte. Og det vil igen sige, at Brygglestraffen kan der gøres Brug af i Nødsfald paa Personer, som befinde sig under de disciplinære Forhold i en Straffeanstalt, men ikke paa Personer, som ere paa fri Fod, og paa hvem man ikke har prøvet det bedre Straffemiddel: Frihedsberøvelsen med de dertil hørende Følger.

Og det er denne Vej, Lovforslaget er inde paa: at sætte et bedre Straffemiddel, end Brygglestraffen vil være, og end de Straffemidler ere, som Lovgivningen nu stiller til Raadighed for Domstolene under disse Omstændigheder; og dette Tvangsmiddel er Tvangsarbejde. Dette er et bedre Straffemiddel i disse Tilfælde, fordi det indeholder dette i høj Grad korrigerende og moraliserende Moment: Tvang til Arbejde. Dette er lige over for disse Personer — ligesom det er lige over for adskillige andre Kategorier, der allerede nu kunne henhidmes til Tvangsarbejde — et aldeles udmærket Middel, fordi disse Personer eller Kategorier netop høre til dem, som ikke give sig til et stadigt Arbejde, og som derfor hengive sig til en eller anden forbrøderisk Tilbøjelighed, mens de ved at bringes ind under disciplineret Arbejde i alt Fald muligvis kunne lære, at noget andet er deres Pligt og deres Formaal, idet de faa et Arbejde, som befrier dem for de Fristelser, som kunne føre dem ind paa deres tidligere Veje. Og det er jo netop Manglen ved de Straffe, som nu ere hjemlede under disse Forhold, at de ikke indeholde Tvang til Arbejde. Er det en Bøde, der bliver idømt, er den som Bøde illusorisk hos disse Personer, idet de affone Bøden med Fængsel, som ikke indeholder Arbejdstvang, enten det nu er simpelt Fængsel eller, som det i Reglen vil blive i saadanne Tilfælde, Vand og Brød, hvad der kun medfører en fortværgt Berøvelse af Livets Behageligheder, som de vænne sig til at finde sig i. Eller ogsaa straffes de paaagældende med Fængsel, hvad der efter den nugældende Ordning hos os slet ikke er indrettet saaledes, at der dert er indført nogen Tvang til Arbejde. Vi have kun een